

## ԼԱՑՈՂ ՏՂԱՆ

Տըղայ մը կուլայ, կը լըսեմ անոր  
Ձայնը հեռաւոր իմ հոգիիս մէջ,  
Կապո՞յտ են արդեօք իր աչքերն աղուոր,  
Կամ գորշ մարգարիտ աչքերը տըխուր  
Որ դաղտնի կուլան իմ հոգիիս մէջ...

Անոր վիժանուտ մազերը գանգուր  
Տժգոյն ու չքնաղ գէմքին վրայ կ'իյնան,  
Մազերը ոսկի որ ունին բոցեր  
Հին ծաղիկներէն կորսուած գարնան,  
Եւ տըղուն աչքերը դաղտնի կուլան,  
Երբ արդէն Յոյսին ծաղիկն է թօշներ...

Ո՞ր ճամբուն վըրայ լքուած է տըղան,  
Ո՞վ անոր ձեռքէն բռնած կը տանէր  
Հեռու բըլուրէն կապոյտ իրիկուան...  
Ու փոքրիկ տըղան անոյշ, ոսկեհէր  
Միշտ կը հեկեկայ լուռ դիշերին մէջ,  
Իմ տրամաթախիծ լուռ հոգիիս մէջ...

Ա՛հ, ինչո՞ւ համար չեմ կրնար ըսել.  
«Եկո՞ւր, դուռ երէկ ունէիք հոգիս,  
Եկո՞ւր, ո՛վ արեւն առաջին կէանքիս,  
Եկո՞ւր, ժրպիտն է ծաղիկ լըճասէր,  
Եւ լիճն է արցունք ուր կան մարգրիտներ...»

Ա՛հ ինչո՞ւ համար անոր ձեռքերէն  
Ձեմ կրնար բռնել, եւ սիրտըս հիմա  
Անոր պէս հեռո՞ւն, անոր պէս կուլայ  
Կապոյտ իրիկուան ոսկի բըլուրէն,  
Երբ աղբիւրին ծոցն աստղերը կ'իջնեն...

Ես վաղո՞ւց արդէն անունն եմ մոռցած  
Ուր անոյշ տըղուն որ հոգիիս մէջ  
Երբ մըն էր հազար ձայնով օրօրուած,  
Ինչպէս տերեւներն անցնող հովին մէջ  
Ունին անսահման մրմունջներ ծովի...

Ըստուերներն հիմա կու գան տխրամած,  
Եւ լո՞ւռ կը գոցեն համբոյրով դաղտնի  
Նուանֆարներուն երաղը կապոյտ...  
Եւ գորշ մարգարիտ աչքերը տըղուն...

Լուսինն է սառեր, կոտրած հայելի,  
Ուռի մ'է կեցեր տրտո՞ւմ, վիժանուտ  
Մազերը հովին աղջիկի նըման...  
Սիրտըս ինկեր է Աստուծոյ ձեռքէն,  
Տըղա՞ն թէ ոչ է՛ս եմ որ կուլամ  
Պաւարին մէջ ուր շրթներս կ'աղօթեն —  
Ձեմ դիտեր որո՞ւն, չեմ դիտեր որո՞ւն...

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱՅ